

Liefde onderweg

Hoe Ronald en Lucia elkaar vonden

Thijs Hanrath

Op 27 februari 2006 vertrekt Lucia naar Santiago. Te voet vanuit Nijverdal, met haar hond Saartje. Ze loopt over het Pieterpad naar Maastricht, langs de Maas naar Namen en dan in een vrijwel rechte lijn naar Vézelay. Op 27 maart komt ze in Arcy-sur-Aube bij het ontbijt de eerste medepelgrim tegen. Ze hebben een kwartiertje contact. Ze meldt het haar webmaster. Haar medepelgrim meldt het zijn weblogdirecteur. De webmasters vinden elkaar via Google en zo komen Lucia en Ronald achter elkaars naam en webadres.

Bij Ronald ontstond de gedachte om naar Santiago te gaan al toen hij als stagelopende archivaris het boek *Pelgrimstochten* van Jan van Herwaarden las. Dat was in 1974. Op zondag 12 maart 2006 vertrekt hij vol goede moed, maar in de Champagnestreek krijgt hij last van zijn scheenbeen. Een aantal lastige en pijnlijke dagen volgen. Ronald: 'Op een gegeven moment ging ik al vroeg naar een hotel, viel op bed en huilde. Ik dacht aan ophouden. Maar ja, de volgende dag ging het wel weer en liep ik toch maar weer door. Gelukkig had ik in Châlons een rustdag en herstelde ik wat.' Maar al gauw beleeft hij ook mooie momenten, gelukkig, vrij en helemaal zonder zorgen. Hij ontmoet gastvrije mensen, stuit op een prachtig landschap, ontluikende natuur, vogels en een ree... De ontmoeting met Lucia in Arcy-sur-Aube vond hij leuk, maar hij had nooit gedacht haar ooit nog eens terug te zien.

Overstuur

In Périgueux wordt de hitte de hond van Lucia te veel. De hond wordt opgehaald en naar huis gebracht. Lucia: 'Die dag was ik erg ver-

Lucia en Ronald op de camino.

Foto: Brad Chatellier.

drietig en heb ik me bovendien vergist in de afstand. Ik moest liften. Dat had ik beter niet kunnen doen. Ik ben min of meer aangerand door de chauffeur. Helemaal overstuur ben ik uiteindelijk de auto uit gekomen. Gelukkig zag in Roquefort, het eerste dorp dat ik vervolgens tegenkwam, Ronald op het terras! Ik herkende hem meteen en hij mij ook, ook al was het alweer twee maanden geleden dat we elkaar gezien hadden.'

Het weerzien is hartelijk. Ze kletsen wat, eten een pizza en slapen in dezelfde herberg. De volgende dag vertrekken ze apart richting Mont-de-Marsan. Pas in Logroño zitten ze dan weer onverwacht tegenover elkaar. Maar ook dan gaan ze weer hun eigen weg. Ze sturen elkaar wel sms-berichtjes. Als Ronald haar site bezoekt wordt al snel duidelijk dat het niet goed met Lucia gaat, vooral niet met haar voeten. Hij heeft met haar te doen. Hij stuurt een sms'je op haar verjaardag, maar krijgt geen berichtje terug.

Jacobus aan het werk

In Burgos in het ziekenhuis krijgt Lucia een

oopverbod van elf dagen. Het ziet er niet goed uit. Lucia: 'Het lijkt einde verhaal. Vlak voor León is het huilen en nog eens huilen. Maar als ik in de bus zit stap er ook een Amerikaanse in, die mijn verhaal wil horen.

Ze heet Maria en neemt volledig de regie in handen. Ze neemt me mee naar Astorga en spreekt me moed

in. Het komt wel weer goed met jou, lacht ze maar steeds. In Astorga zegt ze me weer gedag en daarna heb ik haar nooit meer gezien. Zo onwerkelijk.'

Uit de bus gekomen kijkt ze verwaasd om zich heen, als ze opgeschrikt wordt door haar mobieltje. 'Ik zit in Astorga, waar zit jij?' sms't Ronald naar Lucia. Helaas heeft ze geen beltegoed meer. Op goed geluk strompelt ze naar het plein bij de kathedraal en nauwelijks een paar tellen later komt Ronald aangelopen. Een onbeschrijfelijk, emotioneel moment volgt. Later zal er ook nog een masseur voorbijkomen, die Lucia's voeten onder handen neemt. Het kan haast niet anders of Jacobus is hier aan het werk geweest.

Ze zitten al snel gezellig te keuvelen daar in Astorga. Lucia en Ronald en zijn 's avonds samen lekker uit eten gegaan. Zo komen ze tot het besluit om de laatste weken samen verder te reizen. Ronald wil de dag dat hij vijftig wordt in Santiago aankomen. Hij ligt behoorlijk voor op schema en heeft absoluut geen zin meer in lange dagtochten. Geestelijk voelt hij zich behoorlijk uitgeput. Lucia is lichamelijk op en moet het rustig aan doen. Beiden zijn ze ook moe van het lange van huis zijn en het iedere dag weer ontmoeten van allerlei nieuwe mensen.

Lucia vertrekt 's morgens meestal

vroeg. Ronald vrij laat, maar hij haalt haar steevast in. Dan drinken ze samen ergens koffie en vervolgens loopt Ronald door met twee credencials en zorgt hij ervoor dat er een bed voor Lucia geregeld is als zij een lange tijd

na hem de herberg bereikt. Zo lijkt die laatste twee weken voor Santiago alles op zijn plek te vallen

terwijl de verwantschap groeit.

Maar dan arriveren ze in Santiago. Ronald: 'Voor mij was dat een van de vreemdste dagen in mijn leven. Ik werd vijftig, maar besefte dat nauwelijks. Ik bereikte mijn einddoel, waar ik 25 jaar aan had gedacht, en ik zag mijn vrouw. Niets leek die dag werkelijk. Het was een waas. Het bezoek aan de kathedraal, het graf van Jacobus, de stad, het pelgrimsdiploma, de pelgrimsmis. Het was een volledige deceptie. Ik zat vol tegenstrijdige emoties. Ik kon er even niks mee. We stonden samen met onze partners op dezelfde camping. Ook vreemd. Ik wilde bij mijn vrouw zijn, ik wilde bij Lucia zijn. Eigenlijk voelde ik me helemaal alleen. Zondag tijdens de pelgrimsmis bij het slingeren van het grote

**'Mijn leven is er drastisch door veranderd.
Ik ben er gelukkig mee.'**

De kathedraal van Astorga, waarvoor Ronald en Lucia elkaar opnieuw ontmoetten. Foto: Tieleke Huijbers.

wierookvat kwamen de tranen. Het was ten einde. Ik nam me voor om mijn leven weer op te pakken, naar huis te gaan en Lucia te beschouwen als een vriendin voor het leven.'

Het komt zoals het komt

Maar Ronalds gedachten laten Lucia niet meer los en hoewel hij zichzelf voorhoudt dat het nooit wat met haar zal worden, blijft hij contact zoeken. Na een strijd van enkele maanden neemt hij de beslissing met Lucia door te gaan. Moeilijk, omdat het veel pijn, verdriet en ook ongeloof veroorzaakt. 'Maar soms is je hart het enige dat je de weg kan wijzen,' aldus Ronald. 'Zo is er in mijn leven iets gebeurd dat ik zelf nooit heb zien aankomen. Mijn leven is er drastisch door veranderd. Ik ben er gelukkig mee.'

Voor Lucia was er geen sprake van dat zij samen met Ronald zou verdergaan. Maar tegelijkertijd had ze sterk het gevoel dat wat zij

met Ronald had toch wel erg bijzonder was.

Lucia: 'Mijn hele tocht was een zoeken, hoe ik verder zou gaan met mijn leven. Dat ik niet gelukkig was in mijn huwelijk stond al vast. Thuis ging het dan ook snel weer mis, het was duidelijk. Mijn huwelijk van 32 jaar was voorbij. Als je helemaal stuk zit, dan gebeurt er iets en komt alles weer goed. Er wordt voor je gezorgd, als je je maar durft over te geven. De tocht bracht mij het verdriet van een scheiding, veel wanhoop onderweg, veel pijn, maar ook onnoemelijk veel mooie dingen als bloemen, de natuur, zoveel lieve mensen, wonderen en Ronald.'

Sinds maart dit jaar wonen Ronald en Lucia samen op een klein flatje, terwijl ze allebei een mooi groot huis hadden met een tuin. Met een vast vertrouwen dat ze de juiste weg zijn gegaan en alles zo moest zijn. Het komt zoals het komt. ●

Utrecht, 15 maart 2008: voorjaarsvergadering en Camino Festival

De voorjaarsvergadering van ons Genootschap en het Camino Festival vinden plaats op 15 maart 2008 in de Jacobikerk en het Jacobitheater in Utrecht. De werkgroep voorjaarsvergadering bereidt een gevarieerd programma voor met als thema "de zeven werken van barmhartigheid". Er is een uitgebreide informatiemarkt en er zijn heel veel activiteiten. Het Camino Festival is vrij

toegankelijk voor leden en belangstellenden. Meer hierover in de volgende Jacobsstaf. Actuele informatie over het programma is te vinden op onze website www.santiago.nl.

Theo van Dijk,
algemeen secretaris